

یک دهه ارزیابی کیفیت در نظام آموزش عالی کشاورزی ایران: موفقیت‌ها و ناکامی‌ها

سعید محمدزاده^۱، یوسف حجازی^۲، عباس بازرگان^۳

^۱ استادیار دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی رامین واقع در ملائانی اهواز

^{۲،۳} استادان دانشگاه تهران

sd.muhamad@gmail.com

تضمین کیفیت به عنوان یک رهیافت نوین و یک نوآوری نهادی جهت پاسخگویی دانشگاه‌ها به تحولات، چالش‌ها و اقتضائات محلی، ملی و بین‌المللی طی سه دهه اخیر در بسیاری از کشورها طراحی، توسعه و به کارگرفته شده است. ارزیابی درونی پایه و اساس ارزیابی کیفیت در آموزش عالی به شمار می‌رود و نخستین تجربه اجرای آن در یک گروه آموزشی کشاورزی در ایران به سال ۱۳۷۷ بر می‌گردد اما اجرای گسترده آن در سطح ملی با فعالیتهای سازمان سنجش آموزش کشور در سال ۱۳۷۹ شروع و در دهه ۱۳۸۰ فراگیر گردید. حال با گذشته یک دهه از اجرای ارزیابی درونی این سوالات مطرح می‌شوند: ۱- روند اجرای ارزیابی درونی در گروه‌های آموزشی کشاورزی طی دهه ۱۳۸۰ چگونه است؟ ۲- عوامل موثر بر موفقیت و یا ناکامی گروه‌های مذکور چیست؟ ۳- حلقه‌های مفقوده ارزیابی کیفیت در آموزش عالی کشاورزی کدامند؟ جهت پاسخگویی به سوالات مذکور از روش تحقیق ترکیبی کیفی- کمی اکتشافی بهره گرفته شده است. داده‌های تحقیق از طریق تحلیل اسناد و گزارش‌های سازمان سنجش، مصاحبه و پرسشنامه بدست آمد. مشارکت کنندگان در بخش کیفی اعضای کمیته‌های ارزیابی درونی و جامعه آماری بخش کمی را کلیه اعضای هیئت علمی گروه‌های مجری ارزیابی درونی تشکیل می‌دهند. نتایج تحقیق نشان می‌دهد که علیرغم موفقیت برخی گروه‌های آموزشی در اجرای ارزیابی درونی تعداد قابل توجهی از آنها با طولانی شدن فرایند ارزیابی یا توقف آن مواجه بوده‌اند که مهمترین عوامل ناکامی آنها در این راستا بی‌انگیزه بودن مجریان و مشکلات درون گروه‌های آموزشی است.

واژه‌های کلیدی: تضمین کیفیت، ارزیابی درونی، ارزیابی بیرونی، آموزش کشاورزی.